

Мамчич Олена

Народилася в Чернігові. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Літературний редактор, перекладач. Авторка більше 110 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 52 міжнародних антологій, 7 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт».

Натруджені руки твої, країно моя, в натузі днів і ночей
безпорадних.

Ти з неволі вийшла і до неволі потрапила знову.

Нене моя золота, на постаменті воля твоя.

Забарилася, завмерла в очікуванні дива
на міліні почуттів у нетрях часу.

Рифи підводні та наземні не пускають на волю.

Спіткала тебе важка облуда нещирих лицемірів,
навалилися, затагли у полон.

Знемагаєш від млості душевної і фізичної,
адже гинуть сини твої на полі брані,
не зрадивши тебе, твого сонця.

Оплакані твої діти, не забуті довірою і вдячністю твоєю.

Перемикає серце, огорнуте ненавистю і болем,
запурене у безнадійність і сум.

Незлюблива доля твоя, заклопотана у зливах боїв праведних
із ворогом клятим, страшним, повсякденним, у намаганнях
перетворити життя твоє на смерть.

Але ти вистойш, усе перебореш, адже ти є константою
життя,

віри, любові.

Тримаймося ж із тобою разом у лоні надії...

Любий мій світе білий, зачарований пустелею кохання...

Здригнулося серце твоє від безкрилого буття,
сліпого, глухого, безмолитовного...

У свічках не палає день, не розчулиться ніч.

Зашморгом часу ризикуєш піти назовсім,
не повертаючись до трояндового раю.

Немає спокою, немає надії.

І пісня не злітає з бажань зашкарублених рук творити і
сподіватися.

Світе мрій моїх, живи...

Наснилося листя жовте в забавлянках осені...

Чогось підозрілого вже давно чекають острови сподівань.

Вдосталь мрійливого міркування.

Розкриллям душі вивертася душу навпіл,
на шматки розриваєш серце...

Дерева навколо сміються, з рани бризкає кров,
здається, усе навколо заляпано нею.

Вітер, невдалий бігунець по шляхах і долях,
наче в долонях, тримає людські життя...

І заспокоює нас усе далеке і близьке
у своєму гіркому сподіванні на краще...

Ідеш, долаючи долю, простягнувши до неї руки,
Оповіті неволею минулого й майбутнього.

Безліч кохань і відсутність кохання.

Немічний ти у пориванні зльоту з буденності життя.

Рухливі моменти поваги до себе.

Осінь...

Аве, Маріє,
Вічність знамення...
Аве, Маріє,
Безліччю років...
Аве, Маріє,
Житимеш в нас...
Аве, Маріє,
Серце не згасне...
Аве, Маріє,
Мрії буття...
Аве, Маріє,
Миру благасш
Аве, Маріє,
Плин почуття
Аве, Маріє,
Світ молитовний...
Аве, Маріє,
Ти в нас сдина...
Аве, Маріє,
Вогник жертвний...
Аве, Маріє,
Заповідь часу...
Аве, Маріє,
Мить неблаганна...
Аве, Маріє,
З думкою в слові...
Аве, Маріє...